

ИЗТОКЪ

Некадърнитѣ управници нанасятъ стократно по-голъми щети на държавата и общината отъ природнитѣ стихии, защото унищожаватъ не само материални блага, но и морални: убиватъ вѣрата на народа и насаждатъ най-пагубната социална болестъ — апатията.

Броя 2 лв.

Седмичникъ за стопански, общественъ и културенъ животъ

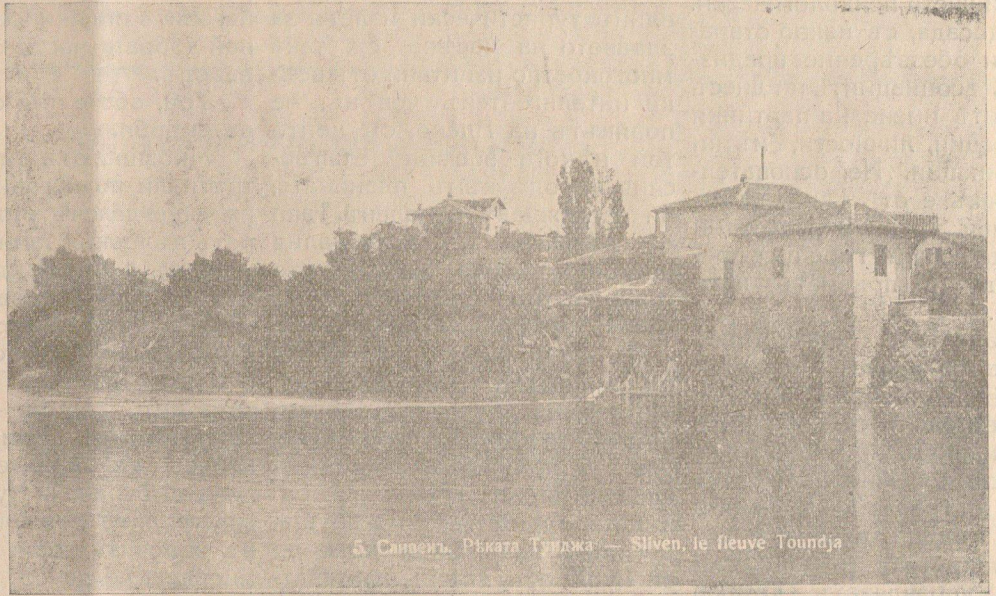
Редактира комитетъ

Основателенъ страхъ

Съ тия думи, които юристите употребяватъ за да изразятъ едно наказателно правно понятие въ областта на престъпленията, ние днесъ можемъ да си послужимъ за прогнозата на политическия моментъ у насъ. Наистина, съществува ли основателенъ страхъ отъ връщането на едно опорочено и отречено партизанско минало? За тия, които наблюдаватъ явленията въ нашия общественъ животъ, този страхъ не е лишенъ отъ основание. Днесъ, въпрѣки съществуването на закона за разтурване на партийно-политически организации и пр., ние виждаме отъ гледище на същия законъ, че срѣщитѣ, или така да наречемъ, политическия флиртъ на бивши политически лица, отдавна е преминалъ границата на платоничното, невинното. Когато е думата за това нарушение, ние мислимъ, обаче, че този въпросъ не е само на закона, само прокурорски, но той е преди всичко и на една политика на изясняване, по-вѣрно на проясняване отношението на правителство и държава къмъ разтуренитѣ формални партии, защото нѣщата не сж тамъ, където сж били при създаване за закона. И другъ пжтъ сж отбелязвани случаи на не-приложение, на атрофия на известенъ законъ, поради неговото отричане отъ живота. Животътъ често пжти се явява по-силентъ отъ формата, процедурата. Той унищожава ония форми, които за даденъ моментъ се явяватъ негодни и, докато се яви майстора да

направи новитѣ, живота си тече, земята се върти. Да се плаче пжкъ за тия форми, така като се плаче днесъ за конституцията и да се козятъ обвинения за нейното нарушение и то отъ тия които въ миналото най-много сж били въ конфликтъ съ нея, е политическа сантименталностъ, ако не демагогия. Отъ тоза гледище на необходимостъ ние не можемъ да винимъ никого въ неприложение на закона. Управлението, което отдавна отъ ликвидационно е преминало въ творческо, ще намѣри за това формулата. То за себе си е разрешило този въпросъ, но тая фактическа концесия въ полза на бивши партии, което е белега на политическия моментъ е на едно добро начало, ще бжде ли оправданъ този новъ кредитъ въ бждашето, къмъ което всѣки честентъ българинъ гледа съ съмнение и основателенъ страхъ? Дали наистина, гледайки на това политическо небе спектъра на една ободряваща джга, ще се покаже разведряването и озорането на българската ни атмосфера или въ измамата на още единъ миражъ следъ едно ново завѣтъване на колето по законитѣ за кжсата българска паметъ, ние ще се намѣримъ пакъ тамъ отъ гдѣто недавна избѣгахме — разочаровани, уморени, отвратени? За тия две години и половина израстна ли едно ново политическо поколение, възпита ли се единъ новъ партийно политичентъ духъ или поради историческото и традиционно нещастно

(следава на II стр.)

р. Тунджа край Минералнитѣ бани

Клетвата на трудовацитѣ Н. Пушкаротъ

Въ сжбота вечеръ въ с. Зимница се състоя заря съ церемоний — поменъ за падналитѣ отъ Зимница и починалитѣ трудоващи отъ бюрото. На следуюция денъ се отпразнува, при особена тържественостъ, молебентъ отъ г. г. Иларионъ, протосингела и много свещеници. Следъ това се положи клетвата на трудовака. Присжтствуваха ганералъ Николовъ — главентъ директоръ на труд. повиностъ който произнесе слово възвеличи благородния подвигъ на падналитѣ за Родината; Инж. Каракостовъ — Директоръ на благоустройството, кмета на гр. Ямболъ, много гости отъ Сливентъ и околнитѣ села.

Следъ това се състоя парадъ, командванъ отъ г. Томовъ — началникъ на труд. бюро. Парада направи много добро впечатление и трудовацитѣ бѣха заслужено поздравени съ „отлично“ отъ ганералъ Николовъ. Следъ сжжпия за с. Зимница празникъ, гоститѣ бѣха пренесени съ камиони въ лагера на трудовацитѣ с. Чарда, където бѣ дадена народна трапеза. Развиха се крѣшни хора и пѣсни до полунощъ.

КОЛОНА НА ЧИТАТЕЛЯ

Основателни тревоги

Съ най-новитѣ наредби по просвѣтата, всички реалки се закриватъ, като си оставатъ пакъ старитѣ гимназии. Ученицитѣ отъ реалкитѣ, които повтарятъ по една или друга причина не могатъ да постъпватъ въ гимназиитѣ. Това е една голѣма несправедливостъ, която извиква основателни тревоги както за ученицитѣ така и за родителитѣ. Много ученици, деца на бедни родители, оставатъ внѣ отъ училище, като имъ се пресича пжтя къмъ образование. Пжкъ и би трѣбвало своевременно да се съобщатъ за тия измѣнения въ наредбитѣ, за да могатъ родителитѣ да взематъ съответнитѣ мѣрки за своитѣ деца. Но и сега не е късно за коригиране на наредбата.

Обръщаме вниманието на г-на Министра на народната просвѣта. Родители.

Ю. Г.

Водоснабдяването на Сливентъ

Сливентъ се снабдява съ вода отъ два източници: единиятъ е Манастирската рѣка — за града, а вториятъ е отъ Равна рѣка — за квартала Новосело и казармитѣ. Отъ първия източникъ е капирана всичката извираща тамъ вода, а отъ втория — Равна рѣка, е хваната долу въ политѣ на планината само частъ отъ водата. Голѣмо неудобство за втория източникъ съставлява обстоятелството, че рѣката е открита на голѣмо разстояние, та освенъ възможността отъ замърсяване, има и това неудобство, че презъ лѣтото се затопля доста много.

Споредъ смѣтката на техническото отдѣление при общината, количеството на водата е достатъчно за това население, което града има сега. Дебитътъ на водата е мин. 17, макс. 50 литри, общо 35 л. на сек. и се пада по 100 литри на глава денонощно. Споредъ тази смѣтка, Сливентъ заема четвърто мѣсто между градовете въ България снабдени съ вода. Но, все пакъ, водата не

достига дори рано презъ пролѣтта. Това се дължи на обстоятелството, че водата се използва безъ водомѣри. Пилѣятъ я консуматоритѣ, било за напояване на градини, било като оставятъ дворнитѣ и улици чешми да текатъ непрекъснато. Въвеждането на водомѣри, което общината е предприела, ще ограничи пилѣнето на водата. Ако и следъ тази мѣрка се укаже недостигъ на вода, особено въ горнитѣ квартали на града, има нѣколко възможности да се увеличи нейния притокъ. Отъ тѣхъ ще посочимъ тукъ на две, които сж твърде лесно постижими, а именно:

- 1) Да се открие изворътъ на „Гюръ чешма“ и да се капира и
- 2) Да се намѣри голѣмиятъ изворъ въ мѣстността „Селимакс“, като се върви по водопровода, останалъ тамъ отъ старо време (може би римско) и водата отъ този изворъ се вкара въ новия водопроводъ, който сжщо минава презъ „Селимакс“.

ИДЕЙНА ПУСТОТА

Кратката политическа история на България се разви съ една очудваща бързина. Презъ главитѣ и сърдцата на нашитѣ ентузиастисти — политици, минаха идеитѣ на почти всички народи. Идеи родени и оформени презъ течение на много години и редъ духовни и материални условия.

Още въ първитѣ стъпки на свободния животъ се създадоха принципи различия, които турнаха началото на политическитѣ партии, чието предназначение е да дадатъ политическо възпитание на маситѣ. Но съ създаването на партиитѣ ржководителитѣ имъ забравиха прѣката задача и обърнаха клубоветѣ не въ училища за идейни съподвижници, а въ свѣрталища за службогонци, школа за надхитряване, за печелене на избори. Въ тѣхната борба не липсваха и парадокси.

Работничеството — най-будната, а сжщевременно и най-онеправданата частъ отъ маситѣ, бѣше увлечено въ идеята за мирово равенство. Това примамливо равенство падаше като елей върху тѣхното унижено човѣшко самочувствие.

Селянитѣ — болшинството

отъ нашия народъ — бѣха глѣстата мръвка, около която се въртѣха много хитреци, използвайки тѣхната вѣра и наивност. Тѣ много често ги увличаха въ борби диаметрално противоположни на тѣхнитѣ разбириания и интереси, докато ги доведоха до гнетящи задължения, морална безпжтица и най-страшното — лично обезвѣряване.

Интелигенцията — духовнитѣ водачи на нацията, родени и откърмени съ мжжитѣ и тежненията на тоя народъ, бързо сѣса контакта съ него за да си осигури, съ цената на много компромиси, едно леко препитание.

И така нашето политическо минало и настояще страда отъ идейностъ, която да ни обедини въ борба за запазване националнитѣ ни интереси и народносни тежнения.

Затова, само едно искрено политическо възпитание, прокарано и ржководено отъ чиста идейностъ, отърсено отъ дребнави смѣтчици и амбиции сж сигурния залогъ за спокойно народно добруване и сигурно преуспѣване.

Пѣсентъ за Карандиля

УМЕРЕНО Музыка-Шампионъ

О, елада и дѣмъ вѣзлама по-рѣ на Карандиля,
Гри- жи да забравитѣ, тѣги оставитѣ, о моя мила.
Тамъ на Карандиля, подъ сѣнки млади, въпросоръ широлъ,
Волъ но нека вилкитѣ игрива пѣсентъ, за новъ животъ

в. „Изтокъ“ — дава преднина, и поощрява честния обществентъ служителъ, имаща качествата на ползотворентъ творецъ, способентъ на лични жертви, въ името на общото добруване на града.

„Изтокъ“ — се бори безпощадно срещу демагогията, лѣжата, користнитѣ служители и срещу всички, злини които десетки години спѣваха правилното развитие на нашата общественостъ въ града ни,

„Изтокъ“ бди да запази пагубното разпиляване на оскѣдната обществена пара, за честното и ползотворното изразходване, въ мѣроприятия и инициативи, доказано неатакуемо, признати за полезни и належаци за града ни.

ОСНОВАТЕЛЕНЪ СТРАХЪ

стечение на обстоятелства на едно изхбяване и изчерпване на резерви, поваления партизанинъ съ още по-голямо нахалство ще се развихри въ политико-обществения животъ. Дали кризата не повече въ неговата кариера, отколкото въ конституцията? Ето тия, и въ връзка съ тия много други въпроси, основателно вълнуватъ и тревожатъ духа на гражданина. Най-после въпроса е и чисто психологически. Каква досада, съ какво отвращение и обезвърение предизвикватъ асоциациитъ ни днесъ за старитъ имена на партийни организации, личности, смѣтки и комбинации. Не, основателния страхъ е отъ тѣхъ, тѣ сж още живи, тѣхнитъ претенции да бждатъ пакъ горе и се предявяватъ и приематъ като креанси.

Но, ако този страхъ може да бжде оправданъ за държавнитъ ни работи, то толкова по-основателенъ сж горчивитъ опити и плодъ на миналото се явява той досежно съдбата на родния ни градъ. Тукъ, където толкова години вече все избрани кметове и общински съвети управляватъ, трѣбва добре да се помни всѣко име свързано съ тая политика на разрушение и простация. Тия имена не сж мъртви, времето ги съживява, както нечистоплътноста способствува за паразититъ. Подъ плесенясалата повърхностъ на блатото, въ което потънаха, тѣ се опитватъ да подадатъ пакъ своята глава. Една бдяща здрава ржка, обаче, трѣбва да ги чукне, за да се оправдае пословицата за жабата и гъола. За това разбира се е нужно единъ стражъ. Една нова будна културна общественостъ съ повече лично и социално чувство.

За насъ впрочемъ е мѣрдоавна и ошс една пословица: „Всѣка загуба е печалба“. Ако наистина поваления партизански режимъ бѣ едно зло, една загуба, то 19 май бѣ печалба. Ако 19 май бѣ едно зло, една загуба — днесъ и той е на подсъдимата скамейка — но отъ това все трѣбва да има нѣкаква печалба. Изкуството е: безъ да се връщаме назадъ да отидемъ напредъ поучени!

3.

ЗДРАВНА И ТУРИСТИЧ. ПРОСВѢТА

Нуждна ли е туристическа култура?

Достатъчно е, коя и да е единъ надигащъ се универсаленъ стремежъ на колективното човѣчество къмъ облагодоряване и разширение. Туристътъ се много радва, когато вижда какъ по неговитъ стѣпки сж трѣгнали даже хора, които до вчера му сж се присмивали и прѣчили. Той се радва, когато вижда какъ по неговитъ стѣпки се извървява най-добрата частъ отъ неговия народъ.

Той, обаче има основание и да скърби. Мнозина отъ тия, които сж трѣгнали по неговитъ пѣтеки, сж още далечъ отъ да разбиратъ дълбокия замисълъ, който крие въ себе си идеята на туризма. Поради това, тѣ се отнасятъ къмъ нагазената отъ тѣхъ природа не съ подобаващото уважение. Тѣ не зачитатъ нито горитъ — не само безразборнитъ унищожителни огньове сж характерни за таква амбулантни туристи, но и зачестилитъ пожари, особено въ боровитъ гори. Тѣ не помислятъ, че да се разруши много лесно, но че е нужно много трудъ и време за да се направи нѣщо.

Погледнете какъ изглеждатъ мѣстата, гдето сж прекарвали само единъ денъ хората, които нѣматъ развитъ у себе си усѣта на идеалиста туристъ; консервни кутии, книги, всѣкакви мръсотии налагатъ на природата дълъгъ периодъ отъ време, за да може отново да посрещне своитъ гости. И ако туристическитъ дружества нѣма какво да правятъ по отношение пропагандата на планинарството, тѣхната дейностъ, като туристически възпитатели на населението ни едва тепърва ще има да започва.

Когато веднажъ туристътъ изведе народа ни на планината, сега вече нему предстои другата задача: да го превзпита туристически.

Да го научи какъ да прави най-правилно своитъ излети, за да има отъ тѣхъ оная полза, която тѣ могатъ да му дадатъ. Да го научи да чувствува красотата на природата и да умѣе да изживява възвишене, което отговаря на

нитъ моменти, които тя му поднася.

Да внесе, чрезъ тая струя отъ устремени къмъ висинитъ хора, нови психологически елементи къмъ колективната душа които има да градятъ други по-добри дни на бждащето. Отъ това се нуждае особено много нашия доста изостаналъ, по исторически причини, народъ.

И може би между тия, които сж бродили планината, като неорганизиранни туристи, вече не веднажъ сж се явявали мисли, които сж ги карали да считатъ, че и сега не по-малко отъ преди, дейността на туристическитъ дружества има своето мѣсто въ нашия животъ и се нуждае отъ пълната подкрепа на всѣки мислящъ човѣкъ, на всѣки добъръ българинъ. Д-ръ Ст. Кадиевъ

Здравно-съвещателни станции

Здр. съвещ. станции се открива за борба съ детската смъртностъ. Децата умиратъ най-много до една годишна възраст; умиратъ отъ вродена слабостъ — значи майката не е износила добъръ плодъ — умиратъ отъ диарии, отъ бронхопнеумонии, а болестъта рахитъ ги предразполага къмъ други заболявания.

Излизайки отъ фактитъ, заключаваме, че българската майка не е подъ достатъчни и правилни грижи, за да роди добре развито дете и второ, ако е родено здраво, детето не се кърми правилно и не се захранва както трѣбва. Голѣма грѣшка се прави въ обличането и кѣпането на детето. Обикновено децата се изнѣжватъ чрезъ прѣкомѣрно затоплене и така неподготвени изведнажъ ги излагатъ на температура, много по-ниска отъ тая, при която сж свикнали.

На западъ грижитъ за майкитъ и децата сж почнати отдавна и даватъ добри резултати. Ние сме още въ началото. Откриха се здр. съвещ. станции въ столицата, после въ по-големитъ градове, а сега навсѣкжде по села и градове зароботиха здр. съвещ. станции

за борба съ невежеството съевѣрието и да привикнатъ българската майка да се съветва съ лѣкаря, да посещава здр. съвещ. станция, а не да бжде оставена въ мъглата на предраждѣцитъ диктувани отъ невежи баби.

Въ здр. съвещ. станция майката ще се научи какъ да се подготви за предстоящето раждане, после кога и какъ да кърми детето си, кога и какъ да го захрани, въ какво се състои правилното обличане, какъ трѣбва да става кѣпането, да разбира въпроса съ закаляването, значение на чистотата, на слънцето и чистия въздухъ, на кратко казано: какъ да предпазимъ детето отъ диарии, бронхопнеумонии, рахитъ и др. заболявания.

Редовното донасяне на детето въ здр. съв. станция е отъ значение, защото навреме ще се взематъ мѣрки за всѣко прекаляване, (примѣръ: не ще се остави детето нито да гладува, нито да е прехранено)

Като помощничка въ работата на лѣкаря е сестрата-посетителка. Тя присѣтствува на приемитъ, а останалото време прави посещения по домоветъ. Споредъ условията, при които е поставено семейството, дава нужнитъ съвети, било за лична или обща хигиена, за по-добро устройство на жилището, за реда и чистотата, като се пази абсолютна тайна за всичко видено и чуто. С-посетителка беседва съ майката-домачиня на проста и разбираемъ езикъ съ целъ да я научи, да спазва съветитъ на лѣкаря, дадени въ здр. съв. станция, или поне да я заинтересува за възможното, което трѣбва да се направи. Сестрата-посетителка е връската на семейството съ здр. съв. станция. Тя кани майкитъ да идватъ редовно въ станцията, където има везни и ръстомѣръ, таблица за сравняване, а лѣкарътъ споредъ възрастта и развитието на детето дава съвети. С-посетителка пакъ ще провѣри дали се спазва съвета и пр.

Правилното отглеждане на детето до 1 год. възраст е отъ голѣмо значение за по-нататъшното му развитие. „Гледай здраво дете до 1 година, за да не го гледашъ болно до 3 години“ — казва народната поговорка. С-посетителка: И. К.

Змей Горянинъ

Майка
(разказъ)

Отъ какъ изпрати двамата си сина Ангелъ и Петъръ съ Хаджи Димитра въ Балкана, баба Тонка зачака. По цѣлъ денъ седѣше на одъра до прозореца и чакаше. Знаеше, че едно или друго — ще дочака. Или главитъ имъ ще донесатъ набити на маждраци, или тѣхъ самитъ ще доведатъ живи, за да ги обесятъ предъ бащината имъ къща.

Познаваше баба Тонка турцитъ. Знаеше ги като петтѣ си прѣста. Отъ години наредъ тѣ дебнѣха около къщата ѝ за такава плячка. Сега — тя сама имъ я бѣше дала.

Всѣки денъ тя пращаше малката си дъщеря да ходи изъ града на научава какво е станало съ комититъ. Детето излизаше отъ сутринъта, скиташе по цѣлия градъ, не забравяше поржкката: да се навърта къмъ търновския пѣтъ, а вечеръ въ полугласъ разказваше на майка си.

Довели шестима юнаци, опасани съ вериги, окървавени и измжчени, пребити отъ бой. И карали тѣхъ самитъ да носятъ набучени на колове главитъ на другаритъ си. Развеж-

дали момчетата изъ града, а тѣлпата ги плюела, ругаела и замѣрляла съ развалени зеленчуци.

Докарали единъ възстаникъ съ счупени крака и го карали самъ да ходи. Той пълзѣлъ по земята и ревълъ, та го чували презъ три махали. Като изгубвалъ свѣсть, поливали го съ вода да дойде на себе си, а после пакъ го биели да върви. Плачелъ клетникътъ: молилъ да го убиятъ — смѣяли му се. Като стигнали кълъ конака, възстаникътъ намѣрилъ единъ камъкъ, събралъ всичкитъ си сили, поизправилъ се, хвърлил и ударилъ юзбашията въ главата. Тогава го убили. Намушкали го съ касатуритъ и го оставили да лежи въ локва кръвъ на улицата предъ конака.

Страхотии . . . Детето разказваше съ широки уплашени очи, едва подвивайки напуканитъ си отъ страхъ устнички, а баба Тонка слушаше. Когато чуваше за отрѣзанитъ глави, тя изпитателно поглеждаше дъщеря си и питаше: — „Не позна ли нѣкоя глава, а? Да си видѣла главата на

бата си Петра, а на бата си Ангела, а?

— Не, не! — отговаряше детето изтрѣпнало.

Тогава баба Тонка зашепваше молитва. Нѣкаква страшна дива молитва, отъ която коситъ побѣляватъ, една молитва, която прилича на проклятие, но която въ турско време е наистина молба за милостъ:

— Моля ти се, Богородице Дево, да не хващатъ децата ми живи. Да ги убиятъ въ Балкана, тамъ да останатъ на соколитъ и вълцитъ — само живи да не паднатъ въ ржцетъ на звѣриетъ. Смили се, Майко Богородице!

Вънъ лѣтната вечеръ се спускаше неусѣтно тихо — сивосиня и мека, като крило на горска гургулица. Лекъ влаженъ вѣтъръ подухваше отъ Дунава, шумѣше въ храститъ край брѣга, подсвиркваше нехайно въ листата на дърветата.

Баба Тонка слагаше дъщеря си въ леглото, прикрѣстеше я скришомъ и пакъ сѣдаше до прозореца.

Тя всѣка вечеръ получаваше вестъ отъ синоветъ си. Сами турцитъ ѝ я носѣха. Пращаха ѝ хаберъ по четири заптиета. Заптийетата идваха, озѣртаха се, плахо се приближаваха до чертитъ врати на двора ѝ, сгушваха се въ тъмното и чакаха. По тѣхъ старията разби-

раше, че синоветъ ѝ сж живи. Щомъ турцитъ вардятъ предъ къщата ѝ, значи чакатъ, че нѣкой отъ Дели-Тонкинитъ синове ще се върне при майка си и направо ще падне въ капана.

Но заедно съ заптийетата вардѣше баба Тонка. Тя заспиваше на одъра сѣднала, свита, като ранена, съ чело, подпрѣсно на прозореца. Спѣше будна и чакаше.

*

Нѣкой силно удря вратата. Сякашъ, блѣска съ кракъ. Баба Тонка скача. Тя е готова и за най-страшното. Бързо поглежда иконостаса, като че ли иска да припомни на света Богородица молитвитъ си, и високо пита:

— Кой чука?

— Табуръ агасж Али-ефенди! Отвори!

— Сегичка! — отвръща баба Тонка и тихо поржчва на дъщеря си!

— Да седишъ тука и да не си шукнала!

Тя отваря вратата, усмихва се любезно на турския чиновникъ и кани:

— Заповѣдай, Али-ага, за гости като тебе къщата ми винаги е отворена. Влѣзъ тука.

Тя го повежда къмъ гостната стая.

— Кога сколаса да се облечешъ? — пита Али-ефенди и подозрително я изнича.

Баба Тонка оставя лампата на масата и се размива. Тя гледа турчина право въ очитъ и се смѣе съ такава искреностъ, че и той започва да се усмихва.

— Не съмъ се събличала, Али ефенди. Ей тѣй съмъ легнала. Кога, ще речешъ? Не помня. Днесъ претакахъ една ракия-огнь. Поопитахъ малко, че още малко, че още малко — попрехвърлила съмъ. Пъкъ и години! Не мога вече да нося! Та ще те моля, не ми забелязвай приказкитъ.

Али-ефенди съчувствено повдига рамене.

— Азъ ида при тебе по друга работа, бабо, — започва той, но старията го прекѣсва:

— По каквата работа да идешъ, най напредъ ще изядешъ едно сладко отъ гюлъ, ще пийнешъ една ракия, ще ти сваря едно кафенце и сетне — гледай си работата.

Баба Тонка не чува протеста, а хлопва вратата и изкача вѣнъ да готви гошавка за господаря.

Тя сипва сладко и ржката ѝ не трепери, налива ракия и не прелива чашката, вари кафе и не го изкипява.

Чудна жена! Трижди чудна майка!

Само устнитъ ѝ приповтарятъ страшната молитва.

Казвай сега, Али-ага. Харесва ли ти ракията? Ще ти налѣя още! И у васъ ще пратя

ОБЩЕСТВЕНИТЪ РЕФОРМИ

Обществената еволюция е постепенна и непрекъсната. Социалният (обществен) животъ въ своето развитие поражда нови форми и институти. За да бъдат оправдани тѣзи форми и институти трѣбва да задоволяватъ назрѣли обществени нужди. Грѣшката е, когато се изпреварва развитието на обществото и се поставятъ за разрешение задачи, които не сж въ унисонъ съ него. Затова, необходимо е да се прави анализъ на обективнитѣ условия на общественото развитие и съ огледъ на последното, да се действува. Обществената динамика, обаче не е стихийна, както нѣкои обичатъ да мислятъ. Тя се извършва по силата на закони, чията сжщностъ и значение, трѣбва правилно да се схване и проучи. Тѣзи закони действуватъ непрекъснато и обославятъ цѣлокупниятъ общественъ и социаленъ процесъ, плодъ на който се явяватъ реформитѣ въ обществото. Веднажъ породени, тѣ се стремятъ да се вплотятъ въ действителността. Явява се въпросътъ — кои сж факторитѣ, които спомагатъ за тѣхното обществено осществяване? Е ли той само социалниятъ? Или трѣбва да се подчертае голѣмата роля на психологическия факторъ — творческото наше съзнание. Безспорно. Защото, нито една реформа не може да намѣри оправдание, преди обществото да бжде психологически подготвено за нейното провеждане. При наличността само на съответна подготовка, то ще съдействува за установяването ѝ, и ще ѝ даде своята подкрепа. Резултатитѣ отъ една обществена подкрепа и приета реформа сж винаги трайни.

Въ последно време у насъ се прокарява реформи въ областта на стопанския, социаленъ и правенъ животъ. Нѣкои отъ тѣхъ, обаче, бѣха отминявани, понеже общественото съзнание не бѣ достигнало оная степен на развитие, на което биха съответствували прокаранитѣ реформи.

„Всѣко едно социално явление — казва г. проф. В. Га-

невъ — преди да бжде социално възможно, то трѣбва да бжде психологически възможно. Защото социалното се намира въ такава зависимостъ отъ психологичното, заради това всички проекти, реформи, планове въ полето на социалната реалностъ, всички желаниа да се осществятъ тѣ социално, или осществено вече да се запази, сж преди всичко насочени да подготвятъ индивидуалното съзнание“.

Необходимо е за новитѣ идеи и реформи, следователно, да сж на лице посоченитѣ предпоставки, които ще определятъ времето и бързината на тѣхното осществяване. Правилно разбиранитѣ обществен динамизъмъ и правилно схванатата конкретна обстановка, въ която реформитѣ се осществяватъ, сж гаранция за разумността на последнитѣ. Така само единението между положителната преценка на сложилитѣ се обществени условия и съществуващитѣ въ момента психологически сили, ще начертае посоката на едно творчество, което ще бжде отражение и разрешение на вѣрно схванати и преценени задачи.

З. Мародиевъ

Юбилейни тържества въ Русе Трескави приготовления

Юбилейния комитетъ по изнасянето на тържествата въ гр. Русе, устройвани отъ Министерството на търговията, промишлеността и труда по случай 50-годишнината на професионалното образование въ страната развива трѣскава дейностъ. Освенъ дветѣ голѣми изложби — общата на всички професионални училища въ страната и специалната такава на мебелнитѣ училища, презъ седмицата на тържествата, отъ 27. септемврий до 4. октомврий т. г., се устройватъ ежедневни най-разнообразни забави за гоститѣ, като: спортни състезания, концерти, излѣти по Дунава, градински увеселения, факелни шедствия и пр. Известно а, че есента въ Русе е най-приятната сезона, а юбилейната седмица съпада и съ зрѣнието на прочутитѣ русенски десертни грозда.

едно шише — за ханѣмата. Тя е хубава ракия за цѣръ. Пийни на здраве.

Табуръ-агасж е малко обърканъ. Каква добра жена, мисли си той, а какво приказватъ за нея. Ехъ, лоши хора има по свѣта.

Той замълчава минута, а сетне внезапно пита:

— Бабо, колко сина имашъ?

— Петима, — отвърща тя и змийски жбъ гривва сърдцето ѝ. — Защо питашъ Алиага? Да не сж направили нѣкоя беда?

Турчинътъ не отговаря, а продължава въпроситѣ си.

— Кжде сж сега синоветѣ ти, бабо?

— При баща си въ Исакча, — отвърща спокойно баба Тонка, каточели дълго време е учила този урокъ.

— И петимата ли сж тамъ?

— Не, четиримата. Петиятъ — Ангелъ, има тука дюкянъ, пъкъ отиде преди седмица на панаира въ Джумая. Още не се е върналъ.

— Излъгалъ те е той, бабо, излъгалъ те е!

Али-ефенди е развълнуванъ. Сякашъ го е страхъ да съобши на майката голѣмото престѣпление на сина ѝ. Той се суети и съ мжка ѝ довървява:

— Излъгалъ те е! Не е отишълъ на панаира въ Джумая, а на Балкана съ хайдути! Хванали го и сега е въ Търново,

въ зандана.

— Божке!... — изпищява баба Тонка и зачупва прѣсти.

— Затуй ли съмъ го раждала и хранила, Боже. Да ме зачерни!... Камъкъ да бѣхъ родила.

— Ехъ, станалото станало!

— утешава я Али-ефенди и става да си ходи. Той спира до вратата, обръща се къмъ отчаяната майка и прошепва:

Заповѣдано ми е да претърся къщата ти, ала не искамъ да сипвамъ на рана червенъ пиперъ. Остани си съ здраве, бабо!

Тя го изпраща съ лампата до вратата, разбита, съкрушена и тжжна. И тогава вижда, че дворотъ е пълненъ съ заптиета.

После се връща въ къщи, разбужда дъщеря си и съ равенъ, спокоенъ гласъ ѝ заповѣдва:

— Сийке, баба ти Ангела го хванали живъ. Ще гледашъ, когато го доведатъ и ще ми кажешъ. Гледай той да не те види.

Баба Тонка поглежда съ укоръ иконата, духва лампата и сѣда пакъ до прозореца.

Тамъ си и осъмва.

*

— Мале, бати „Ангелъ“ го доведоха!

Детето се втурна въ стаята запѣхтено, блѣдо, изплашено. Вѣтрътъ не е успѣлъ съвсемъ

да изсуши сълзитѣ отъ странитѣ му. То едва има сили да влѣзе въ стаята и да седне на одѣра.

— Доведоха го него и още четворица. Обвързани въ вериги, изпокжсани, окървавени. Страхъ да те е да ги гледашъ.

Баба Тонка не трепва.

— Чакай! Говори полека.

Кога ги доведоха?

— Ей сегичка. Отъ конака до тука сѣ съмъ тичала.

— Бати ти видѣ ли те?

— Не! Азъ се криехъ задъ другитѣ хора. Много хора имаше. И музика.

— Биеха ли ги? пита баба Тонка и въ гласа ѝ първенъ личи безпокойство.

— Не! Заптиетата не даваха никой да се доближи до тѣхъ.

— Слава Богу! Да го обесятъ, но да не го мжчатъ.

— Какво?

Детето повдига очи и толкова ужасъ се чете въ тѣхъ, че майката наистина се сепва.

— Нищо! Нищо! Хапни си и почини.

Привечеръ е. Слънцето се се е навело низко надъ Дунава. Искра му се преди да си отиде още веднажъ да измие лжчитѣ си въ рѣката. Цѣлъ денъ е грѣло то надъ окървавената робска земя и сѣмо отъ гледане се е окървавило.

Презъ западното прозорче влиза тая тежка червена свѣ-

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1614

Обявява се на интересующитѣ се, че на 16 септемврий 1936 година отъ 9—11 часа въ Данѣчното управление на гр. Сливенъ ще се произведе спазаряване по „доброволно съгласие“ — чл. 167 отъ Закона за Б. О. и Предприятията, за доставка на хранителни припаси за частитѣ отъ Сливенския Гарнизонъ, а именно:

№-ръ по редъ	НАИМЕНОВАНИЕ НА ПРИПАСИТЪ	Количество	Приблизителна стойност
		кгр.	лева
1.	Захаръ на пѣськъ	2,000	44,000
2.	Оризъ (мѣстенъ)	1,400	19,600
3.	Сливи сухи (Кюстендилски)	4,000	40,000
4.	Грисъ	120	1,200
5.	Червенъ пиперъ	1,250	12,500
6.	Макарони (Пловдивски или Казанлъшки)	2,100	23,100
7.	Соль ситна	3,300	11,550
8.	Соль морска	3,500	9,100
9.	Масъ свинска	2,800	64,400
10.	Оливия (Рафинирано слънч. масло)	3,200	48,000
11.	Сирене I качество	6,400	96,000
12.	Фасулъ сухъ (нова реколта)	8,500	34,000
13.	Картофи зимни	6,500	9,750
14.	Лукъ сухъ (арпаджиченъ)	4,500	4,500
15.	Чай I качество	70	14,000
16.	Месо говеждо	14,000	140,000
17.	Месо овче	6,000	78,000

За правоучастие въ спазаряването се иска залогъ 5 на сто върху обявената стойностъ въ банково удостовѣрение. Задължителни сж Закона за Б. О. П. и Правилника за прилагането му, общитѣ и допълнителни поемни условия и описанията къмъ тѣхъ, издание на Министерството на Войната отъ 1931 година.

Доставката е дѣлима само по видъ и е франко складовитѣ на домакинството. Изплащане съ платежна заповѣдъ отъ бюджета за 1936 година.

Поемнитѣ условия и др. такива, могатъ да се видятъ всѣки присѣтственъ денъ и часъ въ канцеларията на Помощ. Администр. Отчетникъ на полка, а вѣдния на спазаряването въ Данѣчното управление на гр. Сливенъ.

Всички разноски по публикация, сключване договоръ, данѣци и др. сж за смѣтка на доставчика.

гр. Сливенъ, 11 септемврий 1936 год.

ОТЪ ОТЧЕТНИЧЕСТВОТО

Това съзнанне подържа духа ѝ, то ѝ дава сили да се чувствува горда и когато я хулятъ.

Край къщата ѝ се извървява махалата. Никой не хлопва портата ѝ да сподѣли съ нея грозната вестъ, да ѝ каже топла дума. Хората спиратъ до стобора, хвърлятъ крадишкоми погледъ въ двора и оглеждатъ салкъмитѣ: искатъ предварително да разбератъ на кой клонъ ще бжде метнато вжжето за бесилката.

Лъжатъ мждрецитѣ, като разправятъ, че човѣкъ е милостивъ къмъ страдащитѣ. Нѣма милостиви! Напротивъ: падна ли си ще те натискатъ да не станешъ. Може би нѣкой ще изкриви уста и ще каже: ехъ, горкиятъ! Туй е лицето! Изкривената уста е искала да рече: де да видимъ до кога ще издържа мжкитѣ! Ухъ, черно любопитство! Робско любопитство!

А денъти си отива. Кръвта на залѣза се съсирва и става черна. Иде нощъ. Колко по-добра е нощъта: тя запира злитѣ езици. Само защо е тѣй кратка лѣтната нощъ?

Баба Тонка запалва кандилото и се прекръства.

— Мале, защо палишъ кандилото?

— Спи, спи! . . .

Защо го пали? За сина си! Щомъ сж довели само Ангела

Това съзнанне подържа духа ѝ, то ѝ дава сили да се чувствува горда и когато я хулятъ.

Край къщата ѝ се извървява махалата. Никой не хлопва портата ѝ да сподѣли съ нея грозната вестъ, да ѝ каже топла дума. Хората спиратъ до стобора, хвърлятъ крадишкоми погледъ въ двора и оглеждатъ салкъмитѣ: искатъ предварително да разбератъ на кой клонъ ще бжде метнато вжжето за бесилката.

Лъжатъ мждрецитѣ, като разправятъ, че човѣкъ е милостивъ къмъ страдащитѣ. Нѣма милостиви! Напротивъ: падна ли си ще те натискатъ да не станешъ. Може би нѣкой ще изкриви уста и ще каже: ехъ, горкиятъ! Туй е лицето! Изкривената уста е искала да рече: де да видимъ до кога ще издържа мжкитѣ! Ухъ, черно любопитство! Робско любопитство!

А денъти си отива. Кръвта на залѣза се съсирва и става черна. Иде нощъ. Колко по-добра е нощъта: тя запира злитѣ езици. Само защо е тѣй кратка лѣтната нощъ?

Баба Тонка запалва кандилото и се прекръства.

— Мале, защо палишъ кандилото?

— Спи, спи! . . .

Защо го пали? За сина си! Щомъ сж довели само Ангела

ИЗТОКЪ

ХРОНИКА

Редакцията се мотвава в зданието на г. Ил. Кунковъ—бившъ хотелъ „Централъ“.

Моралната и материална подкрепа, която ни бѣ указана презъ втората година на вестника, ни дава куражъ да пристъпимъ къмъ нови подобрения на сжция. Въ нѣкој отъ следващитъ броеве ще поднесемъ на читателитъ трицвѣтни репродукции отъ картини на наши — сливенски художници. Такъвъ луксъ може да си позволи само една редакция, която остава върна на принципа: „Полученото отъ читателя за читателя!“

Наскоро редакцията ще издаде специаленъ брой по случай 50 годишния юбилей на професионалното образование въ България. Материали, снимки, обяви за тоя брой да се изпращатъ до редакцията въ гр. Сливенъ или на адресъ: Г. Арнаудовъ търговско индустриална камара София.

Покана. Сливенскиятъ Народенъ Хоръ „Добри Чинтуловъ“ открива сезона си на 15 т. м.—вторникъ—7 ч. следъ обѣдъ съ спѣвка въ Читалището.

Управата на хора съобщава, че приемането на нови хористи ще започне отъ 15 т. м. и ще продължи до края на месеца. Следъ това съставътъ нѣма да бжде увеличаванъ за да не се прѣчи на работата на диригента.

Пожаръ. На 7 срещу 8 — презъ нощта, надъ града ни се изви буря съ краткъ, но проливенъ дъждъ. Презъ време на бурята е падналъ грѣмъ върху зданието на г. Ил. Гудевъ, въ което се помѣщава пощата, вследствие на което е избухналъ пожаръ, потушенъ отъ пожарната команда. Повредени сж телефонната и телеграфната инсталации, а частъ отъ архивата и покрива на зданието сж изгорѣли.

По пжтя Сливенъ — Елена работи вече една група отъ 100 души безработни.

Утре — недѣля — по починъ на Бургазката областна търговска общность, въ града ни ще се състои конференция на търговцитъ отъ Сливенъ и околията ни.

Получи се въ редакцията книгата „Лжчи“ — стихосбирка отъ нашия съгражданинъ Стефанъ Гудевъ.

Спортниятъ клубъ „Асеновецъ“ урежда утре—недѣля на игрището си въ градската градина, голѣми борби съ участието на Хари Стоевъ, Дим. Стойчевъ, Тод. Банковъ, Георги Беленчето, К. Делиормански и Д. Караяневъ.

Деветиятъ годишенъ съборъ на православитъ християнски братства, по решение на съюзния братски съветъ и съ благословието на св. Синодъ, ще стане на 4, 5 и 6 октомврий т. г. въ гр. Кюстендилъ. Желаящитъ отъ града ни, като гости, да отпжтватъ за събора, да се отнесатъ до Председателя на братството при храма св. „Богородица“ — свещеника Спасъ Гелевъ.

На 28 м. м. е починалъ въ Бургазъ внезапно познатия на българската интелигенция художникъ и старателенъ изследовател на българското народно изкуство — Ив. Енчевъ — Видю, нашъ сътрудникъ и приятель на Сливенъ.

Миръ на прахътъ му!

Модерни времена. Последниятъ филмъ на Чарли Чаплинъ „Модерни времена“ се прожектира въ кино „Зора“ съ голѣмъ успѣхъ. Филмътъ е дълбокоидеенъ, а не лека забава, какъто се търси обикновено въ киното. Той навежда на сериозна размисль ония зрители, които се интересуватъ отъ сериознитъ проблеми на живота и търсятъ разрешение на въпроситъ, третираши стремежа на човѣка къмъ „щастие“ и борбата му за насжция.

Ремонта на мъжката гимназия е привършенъ. Гимназията става вече образцова въ всѣко отношение, и е първа по своята уредба въ Бургазката област.

ПРОДАВА СЕ КЖЩА

на улица „Генералъ Драгомировъ“, № 3.

съ застроено и незастроено мѣсто около 400 кв. м. и придаваемо по парцелация отъ съседни удобно за два парцела.

Продава се сжщо баня

въ центъра на града. Голѣма, удобна за две отдѣления — мъжко и женско. Банята е на две улици — Славянска и Генералъ Драгомировъ, № 3.

Споразумѣние при наследницитъ на Нед. Д. Мухтаровъ Сливенъ

ПРОДАВА СЕ КЖЩАТА

на наследницитъ на Андрея Топракчиевъ въ Сливенъ ул. Екзархъ Иосифъ срещу църквата „Св. Богородица“

Сжщо се продава два декара лозе въ началото на мѣстността „Орѣшакъ“. Справка домъ ХР. ПЕТРОВЪ Сливенъ

Платете си абонамента!

ОБЯВИ: официални по 2 лв. кв. см. сждебни—по 1 лв. на дума търговски и др.—по спора.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. АДРЕСЪ: в. „Изтокъ“ — Сливенъ

Всенародни културни тържества

Културно Д-во „Българско родно изкуство“ урежда отъ 19 септемврий до 6 октомврий 1936 г. въ София първитъ по рода си, подъ височайшето покровителство на Н. В. Царя, **всѣбългарски културни тържества** и съ съдействието на министритъ на Войната, Желѣзницитъ, Земледѣлието, Просвѣтата. Търговията и Финансиитъ.

На открито и салонъ ще се изнесатъ следнитъ вечери:

Вечерь на българскитъ компонисти, Вечерь на българскитъ писатели, Вечерь на българската народна музика, Вечерь на българската пѣсень, Българска битова вечеръ, Българска художествена вечеръ, Българска танцова вечеръ, Балетна вечеръ и следнитъ музикални вечери: Интернационална, Славянска, Австрийска, Английска, Германска, Гръцка, Испанска, Италианска, Полска, Ромънска, Съветска, Турска, Унгарска, Французка Чехословашка и Югославянска.

Участвуваатъ: 6 народни хора, Царския воененъ симфониченъ оркестъръ, 200 души военна духовна музика, Оперния балетен ансамбълъ — подъ ръководството на Анастасъ Петровъ, Български типични и стилизирани танци подъ ръководството на Руска Колева, Български типиченъ танцовъ ансамбълъ — подъ ръководството на Борисъ Цоневъ, 12 артисти отъ народния театъръ, 17 артисти отъ народната опера между които и нашитъ съграждани: Македонски Стефанъ и Кюпевъ Михаилъ, 10 цигулари, 4 челести, 12 пианисти между които нашия съгражданинъ Неновъ Димитъръ, Квартетъ, Квинтетъ, Трио, Сонати и др.

По случай тържествата ще се издадатъ:

1. Албумъ съ ликоветъ на Н. В. Царя, Министритъ, пълномощнитъ министри, почетния, артистичния и административненъ комитетъ и на всички участвуващи въ тържествата.

1. Единъ специаленъ брой „Българско родно изкуство“, 100,000 тиражъ, въ който ще бждатъ помѣстени статии, разкази, фейлетони, есета, стихове, очерки, скици, карикатури изъ културния и общественъ животъ въ България. Въ тоя брой ще участвуватъ най-виднитъ представителни на българската мисль.

Кому и въ името на какво служи в. „Изтокъ“

Въ моменти на мораленъ упадкъ и нищета, необходимо е да се припомни, кому и въ името на какво служи в. „Изтокъ“.

„Изтокъ“ служи въ защита на истината, справедливостта социалната правда, въ защита на народния идеалъ, добре разбранитъ економически и културни интереси на родния градъ.

Въ името на тѣзи свѣтли принципи, в. „Изтокъ“, систематично даде преднина и изнесе всички сериозни и обективни инициативи по економическото, благоустройственото и културно издиганенаградани.

„Изтокъ“, съдействува за пробуждане на гражданското съзнание, вдъхване въра въ свѣтли бжднини на родния градъ, культивиране граждански добродетели и единение по важнитъ стопански начинания и др. проблеми на града ни.

— значи Петъръ е убитъ. И, за да не изплаши дъщеря си, тя дори не смѣе гласно да се помоли за душата му:

— Господи, прости и упокой.

Баба Тонка смѣло спира до заптието, което варди вратата на затвора, подава му една сребърна пара и моли:

— Заведи ме, синко, при Хафъзъ-ага?

Заптието любопитно я разглежда:

— Защо ти е Хаюзъ-ага?

— Ей тѣй. Сънувахъ го снощи, че яха червенъ конь, та искамъ да го видя.

Заптието разглежда ту нея, ту сребърната пара.

— Върви съ мене.

Тѣ тръгватъ по разкривенитъ мръсни стѣлби на затвора.

— Ей го Хафъзъ-ага, — сочи заптието.—Разкажи му съня си.

И прихва да се смѣе.

Хафъзъ-ага се обръща. Той е грозенъ татаринъ съ кръвясали подпухнали очи, съ широкъ носъ, посинялъ отъ пиянство.

— Какво искашъ?

— Голѣма молба имамъ, Хафъзъ-ага, но нѣма да ти я кажа, до като не те почерпя, както му е реда.

— Шишето съ ракията е въ ржката й.

— Е?

— Пусни ме да видя ко-

мититъ.

— Комититъ ли? — крѣсва тъмничарътъ и юмруцитъ му се свиватъ. — Ами не искамъ ли да те затворя при тѣхъ?

Баба Тонка е подготвена. Тя пакъ подава шишето и спокойно продължава:

— Азъ искамъ да ги видя, зе да имъ кажа нѣколко думи, та да си прехапять езицитъ.

— Какви сж тия думи?

— Ще ги чуешъ Хафъзъ-ага.

Турчинътъ се колебае. Какво има, че пусналъ една жена при комититъ? Нищо! И той ще бжде тамъ. Може да научи нѣкоѣ тайна.

По влажнитъ каменни стѣпала тѣ слизатъ къмъ затвора. Голѣмиятъ ключъ щраква въ ключалката, вратата съ скрибуцане се отваря.

— Ето ги тия разбойници!

Баба Тонка примижавя за да свикне съ тъмнината и едва тогава вижда на пода, върху купъ мокра воняща слама да лежатъ оковани въ вериги десетина мъже.

— Тия ли сж комититъ, — запитва баба Тонка съ злобна подигравка. — Я станете, бре, станете да ви видя какви сте бабаити. Ами кой щѣше да ви бжде султана, като изгоните турцитъ? Кой щѣше да бжде вали-паша? Ей го и моя хубостникъ.

Тя се навежда надъ единъ

отъ затворницитъ, раздръква веригитъ му и вика:

— Пиянъ ли бѣше, бре, като се помъкна по ума на тия хаймани, или се тъкмѣше да ставашъ паша?! Разбойникъ н'единъ! Камъкъ да бѣхъ родила на мѣсто тебе, черенъ камъкъ да бѣхъ родила, по-щѣше да ме радва, пипереницата си бихъ натискала съ него! Синъ!

Хафъзъ-ага е доволенъ:

— Машала, бабо.

— Не разбрахте ли, бре разбойници, — продължава баба Тонка и гласътъ й става се по-остъръ и сърдитъ, — не разбрахте ли, че на българина отъ Бога му е определено да робува на агитъ?

И после съ сжция гласъ, като че ли проклита и заплашва, казва на български.

— Не бойте се, момчета. Господъ си има грижата за васъ. Утре ще ви донеса храна и чисти дрехи да се облечете.

Едно необикновено възклицание се изтрѣгна изъ гърдитъ на затворницитъ. Едно страшно възклицание, изразяващо и изненада и страхъ. Тѣ се страхуватъ вече не за себе си, а за баба Тонка.

А тя се обръща и трѣгва нагоре къмъ слънчевия денъ и чистия въздухъ. Задъ нея ключалката на вратата щраква, но тя смогва да чуе последнитъ думи на сина си:

— Майко, майко, свята майко!

Вънъ грѣе слънце, вѣтъръ носи хладъ отъ Дунава, градътъ шуми, като кошеръ, животогъ си тече.

Тъмничарътъ изпраца баба Тонка до вратата:

— Пакъ идвай, бабо! Идвай всѣки денъ да ги учишъ на умъ и разумъ.

— Ща, Хафъзъ-ага, ща!

Отъ горния край на града, отъ къмъ Търновския пжтъ се чуватъ звучитъ на военна музика.

Баба Тонка отива къмъ конака и спира единъ минуващъ.

— Сине, комити ли водятъ пакъ?

— Комити, бабо. Башъ комита: Караджата.

Старицата се спира до конака. И тя иска да види голѣмия възстаникъ.

Шедствието се задава. То расте, като снѣжна топка. Отъ всички улици се стичатъ любопитни.

И въ тая пѣстра тѣлпа, сякашъ мѣлни накъсани на парчета — блѣстятъ огрѣнитъ отъ слънцето ножове на заптиетата. Предъ всички върви военната музика, следъ нея идатъ заптиета на коне, сетне една бричка. Конетъ на бричката сж потънали въ пѣна и прахъ. Личи си, че идатъ отъ далеченъ пжтъ.

Въвъ бричката седятъ Караджата и единъ юзбашия. Караджата не е въ вериги. Той е раненъ на много мѣста и

затова не е окованъ. Турцитъ умѣятъ да уважаватъ противницитъ си, когато сж герои.

Страшниятъ хайдутинъ е спокоенъ, макаръ че върху него сж спрѣни стотици очи.

Само е малко блѣдъ и сигурно много страда отъ ранитъ си.

Юзбашията се изправля и дава знакъ на две заптиета.

Тѣ отиватъ до бричката, едното заптие помага на Караджата да слезе, а другото се навежда, за да го възседне комитата.

И въ този мигъ на натегнагостъ и глуха тишина еква единъ дързъкъ гласъ пълнен съ подигравка и ненавистъ:

— Дръжъ се, Стефане! Добре си шомъ яхна агаларитъ!

Гласътъ на баба Тонка се забива, като гвоздей въ тѣлпата. Лицето на Караджата сгърчено отъ болки, се прояснява въ хубава усмивка.

Баба Тонка се откъсва отъ любопитнитъ зяпачи и трѣгва къмъ дома си.

И тъкмо на време.

Защото задъ бричката заптиетата повдигатъ на щиковетъ си две отсѣчени глави.

Едната глава е на нейния синъ — Петъръ.

Въ единъ отъ близкитъ броеве ще помѣстимъ критика отъ нашия редакторъ — П. Димитровъ — върху историческитъ разкази на Змей Горянинъ, събрани въ току-що излъзлата отъ печатъ книга „Денъ последенъ“.